

M A G A Z I N

MŰHELY

XXIV. ÉVFOLYAM | 5. SZÁM

A BUDAPESTI MŰSZAKI ÉS GAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

— 2026. SZEPTEMBER 28. —

**MŰEGYETEMI
ÁLLÁSBÖRZE**
2026. október 6-7.

Elköltözhetnél

Kurucz Noémi
publicisztikája

A fejemre szorítom a párnát és megfordulok. Nem hiszem el, hogy ilyen bunkó! Az éjszaka közepén mindenféle bejelentés nélkül megjelenik a szobában, felkapcsolja a villanyt és tesz-vesz. Nem igazán zavarja, hogy aludni próbálok. Kényszerítenem kell magam, hogy ne fojtsam meg mikor kihangosítva beszélgetni kezd. Lehet csak rossz napja volt, lehet mindjárt abba-hagyja, lehet később jobb lesz...

Az egész olyan szépen kezdődött. Már a gimiben is ismertük egymást, valahogy teljesen magától értetődő volt, hogy ugyanabba a koliszobába kerülünk. Eleinte sok időt töltöttünk a könyvtárban, vagy elmentünk tanulni egy közeli kávézóba, ahol mindig ugyanazt kértük. A beadandókat is együtt írtuk, többször átolvastuk, majd elégedetten leadtuk a határidő lejárta előtt. Mosolyogva köszöntünk egymásnak, új füzeteket vettünk a papírórszerben, közösen jártunk órákra.

Az egyetemi mindennapok kellemes halványsárga fényben teltek, a levelek vörösbe fordultak, a gesztenyék pedig célba vették a fejünket.

Aztán a barátságos hangulat az őszi falevelekkel együtt tovaszállt.

Először azt hittem csak beképzelem, hogy folyamtosan érzem a hátamon a szűrős pillantását. Hallom az elégedetlen ciccegését, amikor az új barátaimmal sétálni indulok. Fanyarogva mér végig, amiért csütörtökön tanulás helyett moziba megyek. A kimondatlan neheztelést tettek követték.

Gúnyosan nevet rajtam a dolgozatok után. Ha nem moziba megyek, jobban sikerültek volna. A hangja végigkaristolja a bőrömet, fáj a mindennapos kritika. Annyira irritál, hogy néha már legszívesebben a hajamat tépném.

A kisboltban vett gumicukrok sorra tűnnek el a polcomról, de hiába teszem szóvá... Semmi sem változik. A szemöldöke a magasba szökik, amikor elkéri a jegyzőkönyvem és az orrát húzogatva beleolvas. Lemondóan közli, hogy ezzel nem sokra megy. A gyomrom görcsbe áll tőle.

Aztán az éjszakai beszélgetések... Már az ágyban fekszem, mikor megjelenik és szavait hozzám intézi. Nem bírom az örökkévalóságig. A párnámat lehajítom, felpattanok és az arcába kiáltok.

- Legalább este békén hagyhatnál!

Nem válaszol. De ahogy ismét lehunyom a szemem, a belső hang megint elkezd magyarázni miért kellene még egy-két gyakorlófeladatot megoldanom.

MÚHELY MAGAZIN

Felelős kiadó:

Budapesti Műszaki és
Gazdaságtudományi Egyetem

Felelős szerkesztő:

Török Csongor
Szabó Boglárka

Főszerkesztő:

Szabó Zsolt

Címlapfotó:

Barczikay Dániel

Hirdetésszervezés:

kristof.maria@muhasz.bme.hu

muhely@bme.hu

www.muhely.bme.hu

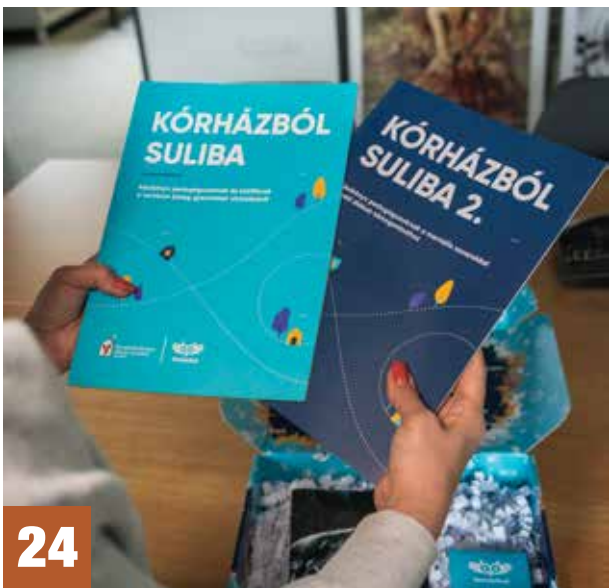
facebook.com/muhelybme

Nyomtatás:

Mediaworks
Hungary Zrt
NYOMDA SZEGED,
felelős vezető:
Marancsik Roland
nyomdavezető

Ingyenes.

HU ISSN 1589-6668

A duplájára lenne szükség 04

Török Csongor, az EHK új elnökét többek között arról fagattuk, hogy milyen változások várhatóak az ösztöndíj és a kollégiumi férőhelyek területén.

Én nem válok tanító adathalmazzá 10

A **CrySys Labor** két kutatójával a nagy nyelvi modellek (LLM) használatának helyes attitűdjét keressük, hogy adataink ne váljanak egy tanító-adathalmaz részévé.

Akik a piros pirulát választották 12

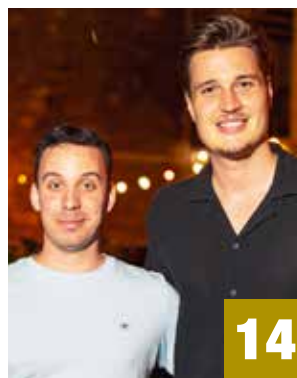
Káros internetkultúra terjed, ami hibáztat mindenkit, csak önmagát nem.

Kétharmad után kétharmad 14

Mennyire van jelen a politika a fiatalok mindennapjaiban, és hogyan vesznek részt a közéletben?

Amikor a deriválás bontja le... 24

Egy súlyos betegség nemcsak a testet viseli meg, hanem a gyerekeket kiszakítja a mindennapokból, a baráti és iskolai közegükből is.

A duplájára lenne szükség

Kakóczki Ádám interjúja

Szeptember 1-től **Török Csongor** tölti be az EHK elnöki tisztségét. A Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar hallgatója már negyedik éve tagja az EHK-nak, vezetői szerepköre előtt a hallgatói csoportok munkáját segítette, majd alelnöki teendőkkel foglalkozott. Csongort többek között arról fagattuk, hogy milyen változások várhatóak az ösztöndíj és a kollégiumi férőhelyek területén, valamint megtudtuk tőle, hogy az őszi időszakban milyen egyéb fókuszpontjai vannak az EHK-nak.

Vezetőként mit tartasz a legfontosabbnak egy döntés meghozatala előtt?

Alapvetően annak vagyok a híve, hogy mindent alaposan megvitassunk, és törekedjünk a lehető legtöbb konszenzusos, egyhangú döntésre. Mindig arra töreksem, hogy – a hatékonyságot szem előtt tartva – addig ne zárjuk le a vitát, amíg mindenki ugyanazon az állásponton nincs. Fontosnak tartom, hogy mindenki véleménye be legyen csatornázva, és ezek valamilyen módon megjelenjenek a végső döntésben.

Az őszi félévben mire fókuszál az EHK?

Két kiemelt terület áll a fókuszunkban. Egyrészt az egyetem összes szabályzata felülvizsgálat alatt áll (TVSZ, TJSZ), amelyek rengeteg hallgatói jogot és kötelezettséget tartalmaznak. Nem megengedhető, hogy ezekbe olyan elem kerüljön, amely a hallgatókat hátrányosan érinti, ezért erre különösen nagy hangsúlyt fektetünk. Másrészt számos szakon új BSC-s tantervek indultak. Ezek nyomán követése – a visszajelzések, a teljesítés, a gördülékeny működés vizsgálata – szintén magas prioritás, még ha ez kevésbé EHK-specifikus, inkább általános HÖK-feladat. Továbbá nagyon lényeges megemlíteni egy, már évek óta húzódó problémát: az ösztöndíjak alacsony mértékét. Ez ügyben az EHK önmagában kevés, az egyetemi vezetéssel próbálunk emelést elérni.

Milyennek látod a BME-n az ösztöndíjak jelenlegi helyzetét, struktúráját?

Az ösztöndíjak odaítélése kapcsán vannak kari sajátosságok és egyetemi szintű szabályok is. Minden ösztöndíj kiírása elérhető a MŰEPER-ben, teljesen transzparens módon. A szociális ösztöndíj külön kategória, amelynek mértéke sajnos még mindig nem megfelelő. A tanulmányi ösztöndíjak aránya szabályozott, karonként kicsit eltérhet, és egy algoritmus osztja ki őket. A teljesítményalapú ösztöndíjak pedig szerencsére több területen elérhetők: sport, kutatás, közéleti vagy közösségi tevékenység, öntevékeny körök, rendezvényszervezés.

Ha az EHK javasolhatna egy ésszerű ösztöndíjkeret emelési mértéket, mi lenne az?

Az EHK számításai szerint, ahhoz, hogy megfelelő mértékű ösztöndíjakat tudjunk adni, a jelenlegi teljes keret duplázása lenne szükséges. Azonban már 50%-os emeléssel is nagyon sokat tudna javulni a helyzet, és több hallgató tudna csak az egyetemre koncentrálni.

Az első kérdésre adott válaszodban említetted, hogy az egyetem összes szabályzata felülvizsgálat alatt áll. Mi indokolja a szabályzatok átvizsgálását és módosítását?

A fenntartóváltás óta zajlik az a folyamat, amelyben az egyetem új működési struktúrára áll át, új folyamatok jönnek létre. Ezzel párhuzamosan indult el egy általános belső szabályzati felülvizsgálat, amelynek már több hallgatói aspektusa is volt.

Van olyan elem a TVSZ-ben vagy a TJSZ-ben, amely eddig nem kapott hangsúlyt, de most szeretnétek beépíteni?

Nagy változás nincs. Inkább apró, szükséges finomításokról beszélhetünk. A legnagyobb probléma az, hogy a tanulmányi és vizsgaszabályzat túl hosszú. Egy olyan dokumentum, amelyet elvileg minden hallgatónak el kellene olvasnia, nem lehet ennyire terjedelmes. Ezért a rektori vezetéssel együtt azon dolgozunk, hogy rövidebb, áttekinthetőbb legyen, és a hallgatók számára nem releváns részek más szabályzatokba kerüljenek át. Tartalmi szinten csak kisebb változások várhatók, drasztikus módosítás nem.

Van-e konkrétum a hallgatói szolgáltatások fejlesztésével kapcsolatban?

A HSKZ-val közösen dolgozunk ezen. A legnagyobb hiányosság, hogy nincs egy központi hallgatói szolgáltató épület, ahol minden szolgáltatás egy helyen elérhető lenne. Ez nagy strukturális változás lenne, nem megvalósítható

egyik hónapról a másikra. Emellett fontos lenne olyan termék kialakítása, amelyeket projektfeladatokhoz lehet foglalni, a megváltozott oktatási struktúra igényeihez igazodva.

Nincs elegendő hely hallgatói projektekhez?

Szerintem nincs. Az egyetem terem-struktúrája nincs arra felkészítve, hogy kisebb, 3–10 fős csoportok együtt dolgozzanak. Nincs megfelelő online és technikai felszereltség, és kevés az ilyen jellegű szoba vagy terem. Az infrastruktúra és a rendszer sincs kialakítva.

A kollégiumi férőhelyek száma továbbra is problémás.

Igen. Minden évben több jelentkező van, mint amennyi helyet ki tudunk osztani. Sok vita és egyeztetés zajlik arról, ki érdemli meg inkább a kollégiumi helyet, és hogyan alakítsuk a szabályzatokat. A kollégiumok a BME közösségi életének központjai: nem csak lakhatást jelentenek, hanem szakmai műhelyeket, közösségi tereket, barátságok színterét. Sok hallgatónak a felsőoktatásba való bekezdés feltétele is a kollégiumi elhelyezés. Ezért első számú prioritás, hogy minél több férőhely legyen. Emellett a kollégiumok állapota is sok helyen fejlesztésre szorul. A Vársárhelyi Pál kollégiumban például energetikai beruházás zajlik, és több más kollégium esetében is vannak fejlesztési tervek.

Hogyan segíti a BME, és ezen belül is a HÖK azokat a hallgatókat, akik alacsonyabb hozott tudásszinttel érkeznek a BME-re? Észre lehet-e venni időben a segítségre szoruló hallgatókat?

Minden karon évtizedek óta működik a mentor–senior rendszer, ahol kis csoportokba szervezzük a hallgatókat, és minden csoporthoz tartozik egy felsőbb éves mentor. Sok karon fiatal oktató vagy doktorandusz is segíti őket osztályfőnökként vagy segédtanárként. Mivel ez a rendszer mindenhol működik, rajtuk keresztül könnyen észrevehető, ha egy

hallgatóknak problémája van, és helyben tudnak segítséget nyújtani – akár a kari oktatási dékánhelyettes bevonásával.

Mennyire látható az EHK a Műegyetemen?

Ez összetett kérdés. A hallgatói csoportok, versenycsapatok, öntevékeny körök vezetői jól rálátnak az EHK működésére, hiszen napi vagy heti szintű munkakapcsolatban vannak velünk. Azok viszont, akik nem aktívak a közéletben, kevesebbet látnak. Számukra a kari és egyetemi rendezvények jelentik a kapcsolódási pontot a HÖK-kel. Én fontosnak tartom, hogy az EHK a kari rendezvényeken is megmutassa magát, mert egy probléma esetén, ami túlnő a kari HÖK hatáskörén, jó, ha az EHK nem csak egy személytelen szervezet az érintett hallgató szemében, hanem arcokhoz köthető érdekképviselői csoport.

A problémákon túl bekopognak hozzátok hallgatók saját ötletekkel, vagy akár egyetemi szintű fejlesztési, változtatási javaslatokkal?

Az EHK-ban gyakorlatilag bármikor van valaki, aki fogadja a hallgatókat. Az

ötletek terén nagy az aktivitás, főleg új hallgatói csoportok alakításakor. Évente számtalan új szakmai vagy kulturális csoport jön létre, és pozitív tendencia, hogy egyre több külföldi hallgató is él ezzel a lehetőséggel. Az egyetemi szintű véleménybecsatornázásra jelenleg nincs kiépített rendszer. Szoktunk egyes kérdésekről fórumokat tartani, és kérdőíveket is eljuttatunk a hallgatóknak (most például kollégiumi kérdőív fut). Ezekhez azonban mindig kell egy aktuális, nagy témakör. Ha valakinek spontán ötlete támad, bármilyen témában, írhat nekünk, vagy bejöhet személyesen – ennek mindig örülünk.

Hány kör működik az egyetemen?

A karokat és az egyetemi hallgatói csoportokat is beleszámítva nagyjából 150 és 200 között lehet a számuk.

Ha körönként csak 15 fővel számolunk, ez körülbelül 3000 hallgatót jelent, akik tanulmányaik mellett szakmai vagy közéleti tevékenységet folytatnak.

Nagyon büszkék vagyunk erre. Meggyőződésem, hogy a BME-n minden nap van valamilyen rendezvény, ahova a hallgató elmehet – legyen az szakkollégium, versenycsapat, KHK vagy EHK által szervezett program. Fontos feladatomban tartom, hogy ezeket összegyűjtsük, és az új EHK honlapon legyen egy felület, ahol a hallgatók megnézhetik, milyen programok vannak aznap.

Miért érdemes a Műegyetem hallgatójának lenni?

Két okból. Egyrészt a BME-s diploma gyakorlatilag útlevél bármelyik egyetemhez továbbtanulás céljából, vagy munkahelyhez a világon. Megéri elvégezni, mert értékes, erős végzettséget igazoló diplomát kap a hallgató. Másrészt a közösségi élet miatt. Meggyőződésem, hogy itt mindenki találhat magának megfelelő öntevékeny kört, versenycsapatot vagy szakkollégiumot. A BME pezsgő hangulata, a közös laborok, projektfeladatok, rendezvények olyan élményeket adnak, amelyeket most, fiatalon kell megélni.

Merre visz a karriered?

A Junior Managers Programról:

Nem szeretnél éveket várni arra, hogy átfogó szakmai tapasztalatot szerezz, és hogy esetleg több területre is rálássz? A JMP-ban már a karriered elején olyan lehetőségek várnak, amelyek felgyorsíthatják a szakmai fejlődésedet.

- üzleti (commercial) vagy műszaki (technical) pálya
- 2 éves program 4-5 különböző rotációval, több területen keresztül
- 6 hónapos külföldi kiküldetés
- személyre szabott programtervezés
- mentorálás és kapcsolati háló
- hosszú távú karrierlehetőség, hiszen több vezetőnk is a programból indult

Ugorj a lehetőségre!

Proaktív, lelkes és célratörő vagy?

Vezetőként képzeled el magad?

Szereted a kihívásokat?

Vannak vakmerő, innovatív ötleteid?

Jelentkezz most!

A JMP jelenleg elérhető pozícióit itt találod meg – azonban a programba történő toborzás folyamatos, így idővel mindig nyílnak újabb és újabb pozíciók.

Indítsd be karriered a marcali ZIEHL-ABEGG Kft-nél!

A térség legnagyobb munkáltatójaként gépész- és mechatronikai mérnök gyakornokokat keresünk. Három modern üzemegységünk termelési folyamatait ismerheted meg, miközben szakmai projekteken támogathatod a mérnökcsapatunkat.

Ha aktív hallgatói jogviszonyod van, szereted a kihívásokat, szeretsz és tudsz is önállóan dolgozni, jól kommunikálsz és kész vagy a fejlődésre, várjuk jelentkezésed a gyakornok@ziehl-abegg.hu e-mail címre!

ZIEHL-ABEGG
Motor- és Ventilátorgyártó Kft.

Arról érdeklődtünk hallgatótársainktól, hogy vajon milyen jellemző indokok fogalmazódhatnak meg a BME-t otthagyókban, mennyire jellemző, hogy felmerül valakiben a kiiratkozás gondolata, és mi motiválja a hallgatókat a kitarásra a diplomáig.

Trifonov Johanna összeállítása

Garajszky Lilla GTK

Kommunikáció és média-tudomány szakon tanulok, most vagyok harmadéves, az ötödik félévemben. A tanulmányaim során rájöttem, hogy bár az a jövőkép, amit elképzeltem, illik a

szakon tanultakhoz, én egy kicsit pedagógia-ibb vonalra szeretnék elmenni. A probléma az, hogy a BME-n, a karon belül a mesterképzések gyakran nem elég széleskörűek: a kommunikáció BA-ról például csak kommunikáció mesterre tudnék továbblépni, amivel nem lennék teljesen elégedett. Szerintem sokan emiatt mennek el máshova tanulni, pedig ezt orvosolni lehetne tágabb, színesebb mesterképzések indításával, főleg a GTK-n.

Bennem alapvetően soha nem merült fel a gondolat, hogy otthagyjam az egyetemet. Az első félévben voltak ugyan olyan pillanatok, amikor másra számítottam és más dolgot akartam csinálni, de 18–19 éves fejjel az ember még nagyon tágra nyitott szemmel látja a világot, és úgy gondolkodik, hogy mindent meg tudna váltani. Mostanra viszont összeállt a kép: egy csomó mindent megtanultam, és a képzés segített megtalálni, hogyan folytassam az utamat. A kitartásomban persze a gyakorlati szempontok is szerepet játszottak: két félév után már nem lehet díjmentesen kijelentkezni, és őszintén szólva nem szerettem volna visszafizetni a támogatást.

Kórik Zsombor GPK

Mechatronikán vagyok másodéves, harmadik féléves, jelenleg pedig a motorsportban töltöm be a főszerelői pozíciót. Igazából ez a téma számomra nagyon vicces, mert a GPK előtt én még

a VIK-en voltam, három aktív és egy passzív félévet csináltam meg a villamosmérnöki karon. Hát... az azért rendesen gyepálja az embereket.

Az én időmben a bukási statisztika olyan ötven százalék körül mozgott az első évben, és sokan ott is hagyták a kart. A jelek és rendszerek például egy olyan mérföldkő, amit nem feltétlenül tud mindenki elérni, köztük egyébként én sem. A tanárok között persze vannak kivételek – az akkori gyakorlatvezetőm például egy tündér volt, és próbált segíteni mindannyiunkat –, de ez önmagában nem mindig elég a maradáshoz. Nekem eddig a mechatronikai képzés nagyon érdekes, mert a gépészetben is valamennyire otthon voltam, így jól bővült a tudásom, ráadásul jóval teljesíthetőbbnek tartom, mint a villamosmérnököt. Sokan kritizálják a szakot amiatt, hogy – ahogy szokták mondani – „nagyon sok mindenről tanulunk, de semiről sem igazán”. Na, nekem ez a jellemzője pont szimpatikus. Szerintem pont eleget tanulunk egy dologról ahhoz, hogy felkeltse az érdeklődésünket, ha tetszik, és utána az ember továbbképezze önmagát.

Soós Liliána GTK

Az én környezetemben még nem nagyon fordult elő, hogy valaki otthagya volna az egyetemet; egyetlen emberről tudok, ő is csak átment egy olyan szakra, ami jobban érdekelte. Szerintem a lemor-

zsolódáshoz nagyban hozzájárul a kiégés, nem mindenkinek azonos a tűrési küszöbe, és persze abban a korban is vagyunk, amikor még nagyon keressük, hogy mit is szeretnénk pontosan csinálni. Emiatt fordulhat elő gyakran az, hogy valaki elkezdi a szakot, aztán menet közben úgy dönt, hogy inkább más irányba indulna el. Én viszont nagyon szeretem azt, amin tanulok, és magát a kommunikációt is. Szerintem az órarendünk is kifejezetten barátságos meg gyakorlatias, és a jövőben is biztosan ezzel szeretnék foglalkozni, úgyhogy abszolút ez motivál arra, hogy befejezzem és végigcsináljam.

Téged is vár az **Audi Hungaria** **Gyakornoki Program!**

**Találkozz velük is
a Műegyetemi Állásbörzén
és tudj meg többet lehetőségeikről!**

 2026. október 6-7.

 BME K és Q épület

audi.hu/gyakorlat

DAY1.

GROWING

KIHÍVÁSOKKAL TELI, HOSSZÚTÁVÚ KARRIERLEHETŐSÉGET KERESEL? KEZDD A KARRIERED A P&G-NÉL!

Gyártástámogató műszaki, mérnöki és logisztikai csapatainkba új munkatársakat keresünk!

A P&G-nél a jövő vezetőit keressük, akik egy dinamikusan növekvő multinacionális nagyvállalat fejlődésében szeretnének részt venni.

Készen állsz a kihívásra?

A legfontosabb küldetésünk minden dolgozónk számára, hogy az innovatív megoldásaink által és a kiváló minőségű termékeinknek köszönhetően megkönnyítsük a fogyasztóink életét.

A vezetői képesség, tulajdonosi szemlélet, tisztesség, győzni akarás és a bizalom különös szerepet játszanak mindennapjainkban. Olyan munkahelyet teremtünk, ahol az emberek szeretnek dolgozni, büszkék a munkájukra és a munkahelyükre. Szeretnénk, ha Te is inspirálnál minket páratlan ötleteiddel.

Szeretnél részese lenni csapatunknak?

Nézd meg aktuális álláshirdetéseinket a pgcareers.com oldalon.

ÉLI A LEHETŐSÉGGEL, ALAKÍTSD TE A JÖVŐDET!

**Aktuális
álláslehetőségeink:**

Én nem válok

Kakóczki
Ádám interjúja

tanító adathalmazzá!

Mind használunk generatív AI eszközöket, de vajon azt tudjuk, hogy használatukkal mennyire tudhatók biztonságban az adataink? A CrySys Labor két kutatójával a nagy nyelvi modellek (LLM) használatának helyes attitűdjét keressük, hogy adataink ne váljanak egy tanító adathalmaz részévé.

Mivel foglalkozik a CrySys Labor?

Ács Gergely: Próbáljuk a security legtöbb területét lefedni labor szintjén. Biczók Gergő és én adatvédelemmel és AI security-val foglalkozunk, adatelemzéses biztonsági problémákkal. Általában nem AI-t alkalmazunk a biztonsági problémák megoldására és nem foglalkozunk pentesztekkel vagy hasonlókkal, inkább az AI rendszerek biztonságával. Például, hogy tud egy támadó egy AI egy pentesztet félrevezetni, hogy az ne vegye észre a támadást. Pejő Balázs adatvédelemmel, azaz privacy-vel foglalkozik.

Gergő pedig...

Biczók Gergely: Én pedig mind az adatvédelem, mind a kiberbiztonsági problémák gazdasági modellezésével, tehát játékelméleti kérdésekkel és a befektetéssel, megtérüléssel kapcsolatos dolgokkal. Természetesen az adatvédelem és kiberbiztonság között sok a keresztfüggés, és ezeknek a kimenetele, hogy úgy gondoljuk, hogy optimális rendszert terveztünk, aztán az emberek vagy cégek nem az elképzeléseink szerint viselkednek. Hogyan motiválhatjuk és szabályozhatjuk a résztvevőket. Tehát én főtebből nézem a dolgokat, nem konkrét műszaki megoldásokat látok, hanem azok beágyazódását a való világba.

Ács: Ez azért érdekes, mert az adatvédelemnél a legtöbb védelmi mechanizmusnak ára van: rontják az adatot, költségek a cégnek, és ha nem muszáj, akkor ilyeneket egy profitorientált szervezet nem alkalmaz. Ezért kellenek a regulációk, amiket Európában nagyon kedvelnek.

A cégeket ösztönzik ezzel arra, hogy tegyenek eleget az adatvédelmi irányelveknek, mert ellenben megbüntetnék őket.

Mennyire tud naprakész lenni az EU-s korlátozás a technológiákkal?

Biczók: Nyilván próbálkoznak, de még mi sem vagyunk naprakészek, pedig olvassuk az új eredményeket heti rendszerességgel. Egy szabályozás kidolgozása hosszú évek munkája. A folyamat gyorsítását elősegítendő próbálnak „habos” szabályozásokat bevezetni, ami ugyan mondd is valamit, de a konkrét részleteket nem. A technológia fejlődése mindig is egyre gyorsult, de az utóbbi pár évben nem reális lekövetni a fejlődést még egy szakértőnek sem. Egyik napról a másikra új horizontok nyílnak meg, a szabályozás meg mindig is lassú volt.

Ács: Valóban csak irányelveket fogalmaznak meg a GDPR-ban, mint az adatminimalizálás, hogy csupán a feldolgozáshoz szükséges adatokkal gazdálkodjanak a

cégek. Nem gyűjthető be efelett semmi plusz adat, „hátha jó lesz” alapon, különben megbüntetik a céget. Irányelv még többek között az átláthatóság, tehát el kell tudniuk számolni az adatfelhasználással. Ezeket nem csak a cégeknek, de a magánszemélyeknek is érdemes ismerniük, hogy tisztában legyenek a jogaikkal.

Hogyan tud megvalósulni a törléshez való jog, egy LLM esetében?

Biczók: Röviden sehogy. Ugyan léteznek műszaki megoldások, például az unlearning, amikor egy modelltől visszaveszünk a tudást, de ha egy cég – teszem azt hat milliárd dollárért – trainelt egy modellt, akkor szkeptikus vagyok, hogy minden egyes törlési kérésre újratanítsák a modellt. Egyszerűen nem praktikus ezen a skálán. Prototípusok és cikkek vannak az unlearningről, bíráltam is egy ilyen cikket. Egy időben elég népszerű téma volt.

Mik azok az irányelvek, amiket követnünk kell, ha szeretnénk is használni az AI eszközöket, de mégse kerülnénk bele a tanító adathalmazba?

Biczók: Nincs erre jó válasz. Az öreg adatvédelmisek szokták mondani, hogy ami kikerül a fejedből, azt úgy kell kezelned, mintha publikus lenne. Ilyen incidensekre valamilyen szinten számítani kell, főleg LLM környezetben - ez egy trade-off gyakorlatilag. Az AI hasznos, megkönnyíti az életünket (az enyémet pont nem, de mindegy), de ezért cserébe feláldozzuk a privát dolgainkat.

Ács: Ha már beírtad és elküldted a promptodat, utána az AI cégen múlik, hogy hogy dolgozzák fel az információkat. Valamiképp anonimizálják a promptokat, akár kidobják belőle a neveket, de a stílust és egyéb jegyeket nem tudják kitörölni. Jó lenne, ha az AI-cég nagyobb transzparenciát biztosítana. Amikor elkezded használni a legelején (és nem minden promptnál), lehetne egy beleegyező nyilatkozat, hogy hozzájárulsz-e az adatfelhasználáshoz vagy sem. Amerikában opt-out rendszer működik: automatikusan részévé válsz az adatkezelésnek. Külön be kell lépned a menübe, hogy kiklikkeled, hogy felhasználhassák az adataidat. Ezt Európában nem lehet, hivatalosan meg

kell kérdeznünk – de nem vagyok benne biztos, hogy ez teljesül minden esetben, talán az anonimizációs eljárásuk miatt. Mindenesetre a megfelelő tájékoztatás szerintem elmarad.

Miben változott meg a viselkedések a közösségi média vagy az AI használatában az utóbbi időben?

Biczók: Szerintem kevésbé vagyok aktív, legyen szó véleménymegosztásról vagy családi fotók megosztásáról.

Ács: Az AI-használatot tekintve én ritkán szoktam személyes célra használni, inkább csak munkára. Képeket egyáltalán nem küldök neki. A Facebookot meg csak kapcsolattartás végett használom, de magamról nem nagyon teszek ki semmit. Valószínűleg ebben az is benne van, hogy jobban képben vagyok azzal, hogy hová kerülhetnek a képeim. Persze nem mindig szisztematikusan dönt az ember.

Biczók: Az is egy költség vagy effort, hogy minden egyes online jelenlétemnél minden egyes pillanatban átgondoljam, hogy mi a biztonságos és tudatos, és ez a költség egy idő után túl drága. Ha nagyon óvatosan szeretnél élni, akkor sokkal lassabb is lesz minden.

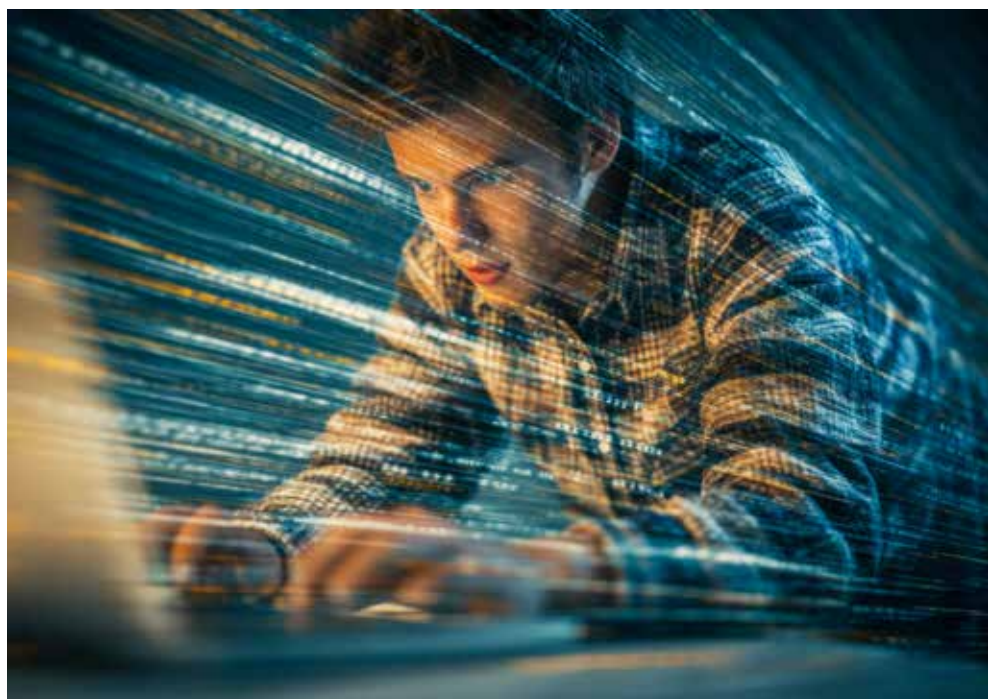
Mik azok a kutatási témák, amivel a CrySys-nak érdemes foglalkoznia,

miképp választjátok ezt meg?

Biczók: Minden kutató minden nap megkérdeje, hogy hasznos-e az, amit csinál. Inkább csak lehetőségeket lehet felvillantani, mert arra kevés ráhatásod van, hogy a cégek végül mit fognak alkalmazni, még ha a Google-nél, a Metánál dolgozol is. A laborban két nagyobb téma van: a malware analízis és a Gergő által említett AI rendszerek biztonsága.

Ács: Van olyan, aki az AI rendszerek biztonságán belül a szoftverbiztonság területén dolgozott azon, hogy miképp lehet rávenni az AI-t, hogy sérülékeny kódot generáljon úgy, hogy ezt nem írod be neki nyíltan. Van, aki az AI alapú malware detekció robusztusságán dolgozik. A témaválasztás általában nehéz...

Biczók: Általában csak megfelelően körülhatárolt témákon érdemes dolgozni. Ez lehet mainstream vagy inkább speciálisabb „niche” terület. A mainstream dolgokkal sokan foglalkoznak, ott jóval nehezebb labdába rúgni a fejlődés lekövetheetlen tempója miatt. Mivel egy szűkebb téma kevésbé telített, könnyebben megy a publikálás, és egyszerűbben maradhatunk versenyben. Például a malware analízis beágyazott rendszerekben egy jól elhatárolt terület, amivel érdemes is foglalkoznunk és foglalkozunk is.

Akik a piros pirulát választották

Káros internetkultúra terjed, ami hibáztat mindenkit, csak önmagát nem. Egyre népszerűbb az úgynevezett „manoszféra”, másnéven „Piros pirula közösség” (ez egy utalás a Mátrix című filmre, ahol a piros pirula jelenti a megvilágosodást, a rendszerből való szabadulást), melynek tagjai online tartalmakat gyártanak abból a célból, hogy megvédjék a férfiasság fogalmát, mivel szerintük ez veszélyben van a feminizmus és a nők által.

A netre feltöltött videók és élő közvetítések gyakori témái a pénzügyi, párkapcsolati és életviteli tanácsadás, illetve az összeesküvés-elméletek, melyekbe erőteljesen be-csempészik a nőgyűlöletet, a homofóbiát, a rasszizmust, az antiszemitizmust, és időnként csak úgy a széleskörű, mindenkire kiterjedő haragot is. A szubkultúra fő mozgatórugója a nők elnyomása, mert állításuk szerint a nemek egyenjogúsága háttérbe szorítja a „hagyományos” férfi szerepeket. Az utóbbi években felerősödött a nőgyűlölő influenszerek politikai szerepvállalása is, és már nem csak terjesztik a radikális jobboldali nézeteket, hanem politikusokat is nyíltan támogatnak.

A manoszférába tartozó férfiak életstílusa tele van önmeghazudtolásokkal. A közösség influenszerei gyakran hangoztatják, hogy imádják és tisztelik a nőket, viszont netes tartalmaik ennek ellenkezőjét mutatják. A műsoraikban rendszeresen előfordul, hogy a női vendégeket csak azért hívják meg, hogy megalázhassák őket. Ezek a férfiak nyíltan elítélik a pornográfiát és undorodnak tőle, ugyanakkor rendszeresen hiányos öltözetben lévő lányokkal pózolnak képeken, és számos esetben felnőtt tartalmakat gyártó nők foglalkoztatásából élnek meg (a tartalomgyártás mellett). A Piros pirula közösséget megismerhetjük Louis Theroux *A manoszféra belsejében* című dokumentumfilmjéből, ahol láthatjuk egyes influenszerek barátnőit, feleségeit. Mindegyik kapcsolatra az egyoldalú monogámia volt jellemző, melyben csak a nő fogad hűséget, miközben a férj mindennap új partnert visz haza titkolózás nélkül.

Sajnos a manoszféra jelenség nemcsak az interneten van jelen, hanem a képernyőn túl is okoz károkat. A legtöbb influenszer chatcsoportjába való belépés pénzbe kerül, és sokszor átverik követőiket, mikor valamilyen befektetést vagy kriptovalutát adnak el nekik. Az olyan fiatal férfiakat, akik valamilyen okból magányosak vagy frusztráltak, könnyen meg lehet vezetni a manoszféra által létrehozott ellenségekkel, amik egyszerű magyarázatnak tűnnek a problémáikra. Ezek a követők befolyásolhatóak, kizsákmányolhatóak, és könnyen bedőlnek a Piros pirula közösség gyűlöletkeltésének.

Fontos emlékezni, hogy a világ nem egyenlő azzal, amit a telefonunkon látunk, hanem csak egy szelete a valóságnak. Akkor érhető el valódi előrelépés, ha beszélgetünk egymással, és tiszteljük mindkét nemet egyaránt.

Eclair for President!

Az egyetemen mindenféle hiedelmek szottak keringeni oktatókról, hogy hogyan változtatták meg hallgatók életét akár jó, akár rossz irányba. A **Mobil-és webes szoftverek** tantárgy, bár elsőre nem hangzik sorsfordító, egyik előadójáról jó hírek keringnek, ezért úgy döntöttem, hogy építésznek utána járok, milyen is egy VIK-es előadás. Íme a valódi, vágatlan véleményem.

“Ez már a vénasszonyok nyara kell, hogy legyen” - gondolom magamban, miközben teljesíteni próbálom a negyed órás sétát a K-tól a Q-ba. Szégyenre méltóan szakad rólam a víz, miközben befordulok az Egyetemisták Parkja után a Q körüli puccos járókőes járdára. Mifelénk a K körül csak bitang betonra futja, úgyhogy ehhez hozzá tudnék szokni.

Tempósan szedem a lábam majd meglátok egy tömeget, amint egy aránytalanul keskeny ajtón próbál beszuszakolódni az épületbe, természetesen csatlakozom. Az Axe dezodort szinte harapni lehet a levegőben. Miután bejutok, a jobb és baloldali lift közül a jobbát választom, majd lassan araszolok a sötét hátizsákok és laptoptáskák között az előadó lépcsőin lefelé. *“Nekik fogalmuk sincs arról, hogy nem ide tartozom”* gondolom magamban, miközben leülök a lenőtt hidrogén szőke buzz cut-ommal egy üres székre, és magam mellé teszem a szövegkiemelő színű válltászkámat.

Az óra előtt azért utánanéztam az előadónak, csak úgy mihez tartás végett. 4,99 pont az 5-ből. Kíváncsi lettem, hogy **Dr. Ekler Péter** mitől is lesz a *“Best of the best”* a diákjai szerint. Amint besétál a pulpitus mögé a piros kockás ingében, és elsüti az első favicceit, tudom, hogy nem fog csalódás érni. Az első néhány percből nyilvánvalóvá válik, hogy egy magabiztos és karizmatikus előadóval van dolgom, de nem hagyha-

tom, hogy az előadásmódja befolyásolja a pártatlanságomat, ezért objektív mércéhez kell tartanom magam. Mivel sajnos az androidos alkalmazások kódolása a szakterületemen kívül esik, az alábbiakat tudtam megállapítani az előadás minőségéről: az előadó hard skilljei megkérdőjelezhetetlenek: problémamentesen kezeli a kivetítőt, azonnal megnyitja a PPT-t, ráadásul ki-be zoomol benne, és élőben jegyzetel mellé! Lehet, hogy a VIK-eseknek ez kézenfekvő, de én már kellemetlenül sok PHD-t, DLA-t és habilit néztem végig a nagykivetítőn, ahogy a teljes képernyő gombot keresik, vagy sikertelenül próbálnak kiikszelni egy Teams üzenetet, úgyhogy nálam ez már pontot ér.

Az előadás közben kisebb kérdésekkel próbálja Ekler Péter fenntartani a hallgatóság figyelmét, amire megdöbbenően szívesen válaszolnak a diákok. Az előadás második felében már vannak, akiknek elterelődik a figyelme passziánsszal, használt számítógép alkatrész vásárlással, vagy akár egy szlovák gyógyszerár weblapjának fejlesztésével, így a Tanár Úr helyesen méri fel a hangulatot, és próbálja felpozícionálni a társaságot. Sikertelenül neki. Az előadás szűk 2 óra alatt véget is ér, én pedig szedem a sátorfámat.

Miután kilépek a teremből, furcsán megvilágosodva érzem magam egy olyan témával kapcsolatban, amihez most is ugyanannyira értek, mint az előadás előtt: semennyire.

Mégis, olyan érzés fog el, mint amikor ZH előtti hajnalon találok egy teljesen random Youtube videót egy indiai bácsitól, aki elmagyarázza az egész féléves tananyagot 28 perc alatt: nem tudom mi történik, de azt igen, hogy minden rendben lesz. Tehát ha szemeztetél már a tárggyal, és egy jeler volt szükséged, hogy megéri-e felvenni, akkor ez az.

Valóban igazak az értékelések, *“Eclair for president”!*

Meglátogatjuk az
általatok javasolt
előadásokat,
és megírjuk
élményeinket az
óráról.

Hova üljön be
legközelebb
a Műhely
újságírója?

Írjatok
javaslatokat a
bmepresso

Instagram
oldalunkra, vagy
küldjétek emailt a
muhely@bme.hu
címrre!

Kétharmad után kétharmad

Kocsis
Kamilla interjúja

- a jelenlét formáiról

Mennyire van jelen a politika a fiatalok mindennapjaiban, és hogyan vesznek részt a közéletben? Erről beszélgettünk Ábelrel, aki jogot tanul, Nándival, aki Németországban politológiát hallgat, valamint Bálinttal, aki a BME-n végzett és szoftvermérnökként dolgozik - kétharmadukkal személyesen, egyharmadukkal pedig online.

Ha visszagondoltok egy évvel ezelőtre, mennyire volt jelen akkor a politika a mindennapjaitokban, és mennyire van jelen most?

Nándi: Én politológus vagyok, jelenleg mesterszakos hallgató is, úgyhogy

nyilvánvalóan már egy évvel ezelőtt is érdeklődéssel fordultam a politika felé... A kampány és a választások idején csúcsosodott ki igazán ez a figyelem, akkor napi több órát foglalkoztam vele - ez mára valamennyit csökkent, de a napi hírfogyasztásomnak most is fontos része maradt.

Bálint: Nálam az egy évvel ezelőtti állapothoz képest biztosan nőtt a jelenléte. Alapvetően nem igazán követtem a hazai híreket, a nemzetközietek talán egy kicsit jobban. A bulvárból próbáltam teljesen kimaradni, a közéletet pedig csak helyyel-közzel figyeltem. Azóta több politikai tartalommal találkozom, de a

kedves algoritmus is jóval többet dob fel - néha már túl sokat is.

Ábel: Nekem nem változtak szignifikánsan a tartalomfogyasztási szokásaim. A választások előtt is figyeltem az eseményeket, most is szeretek képben lenni, szívesen olvasok róluk. Egyébként sok mémet is nézek, azok is segítenek követni az aktualitásokat.

Van olyan téma, amely korábban nem érdekelt, de az elmúlt évben fontossá vált számotokra?

Bálint: Nincs igazán. Néha vannak ugyan olyan belföldi témák, amik

felbukkannak és érdekelnek pár napig... De egyet sem tudnék külön kiemelni.

Nándi: A választások előtt volt egy csomó olyan ügy, ami bár fontos volt nekem, kevésbé követtem aktívan, mert esélytelennek éreztem, hogy az én elveim szerint alakuljanak a dolgok. Ma viszont nagyon érdekel, hogy merre indul el az új kormány, különösen az olyan megosztó ügyekben, mint a migráció vagy a melegházasság.

Ábel: Egy időben az orosz-ukrán háborúról sokat olvastam, mostanában főleg a diplomáciai és geopolitikai háttéréről, illetve a katonai vonatkozásairól hallgatók podcasteket.

Szerintetek ma érdemes úgy élni Magyarországon fiatalként, hogy teljesen kizárjuk az életünkéből a politikát?

Bálint: Törekedhet valaki erre, nekem is vannak olyan ismerőseim, akik teljesen elutasítják a témát. Talán pont ezért nyomják a politikusok egyre jobban az online tartalmakat, hajlamosak átcsapni influenszerkedésbe. Ez mértékkel még rendben van szerintem, de azt a határt már nem szabad átlépniük, hogy tényleg minden jelentéktelen döntésről posztoljanak.

Ábel: Ha valaki az aktuális pártpolitikai sárdobálásból kizárja magát, az teljesen elfogadható. Viszont a közéleti vitákból előbb-utóbb jogi döntések és jogszabályok születnek - ezek alól pedig már senki sem tudja kivonni magát.

Nándi: Szerintem sem Magyarországon, sem máshol a világon nem érdemes teljesen elzárkózni tőle. Bár lényeges, hogy a politika ne telepedjen rá a magánéletünkre, be kell látnunk, hogy közvetlen hatással van a mindennapjainkra, az emberi kapcsolatainkra, sőt még a közérzetünkre is. Én úgy gondolom, hogy érdemes követni az eseményeket, mert végső soron mi magunk is aktív formálói lehetünk a folyamatoknak.

Honnan tájékozódtok ma először egy fontos politikai eseményről?

Nándi: Én nem látogatok rendszeresen politikai eseményeket, szóval leginkább

online újságokból.

Bálint: Én leginkább a Twitteren (X-en) szoktam híreket olvasni. Talán ez az a platform, ahol a szólásszabadság még a leginkább érvényesül, vagy ahol a leggyengébb a cenzúra. Persze a Facebook és a YouTube is dobál fel politikai tartalmakat.

Ábel: Elsősorban a Facebookról, ahol több hírportált is bekövettem. Töreksem a kiegyensúlyozottságra, hogy minden oldal megjelenjen a hírfolyamomban - még ha az algoritmus ezt nem is mindig támogatja. A Twitter szerintem is jó platform, én is szoktam használni, a kommenteket pedig különösen érdekes böngészni - ahogy egymásnak esnek az emberek, abból elég jól be lehet lőni, melyik oldal milyen álláspontot képvisel.

Láttatok olyat a saját környezetetekben, hogy valaki korábban teljesen passzív volt, de mostanában elkezdett figyelni a közéletre? Mi váltotta ezt ki?

Bálint: Igen, ismerek ilyeneket - egyébként úgy vettem észre, hogy ez vidéken talán még jellemzőbb, mint a fővárosban. Valószínűleg azért, mert a választások alatt jobban ráfókuszáltak a vidéki településekre, és sikerült őket is jobban bevonni a politikai diskurzusba.

Nándi: Igen, én is láttam erre példát. A kampány alatt a baráti társaságom és a családom is sokkal aktívabb hírfogyasztóvá vált, fokozott figyelmet fordítottak a közéletre. Szerintem a változás lehetősége és az ezzel járó kollektív figyelem mozgatta meg őket.

Ábel: Nekem is van ilyen ismerősöm. Korábban egyáltalán nem érdeklődött, most viszont teljesen képben van, és rendszeresen hozzá is szól a témához, ha felmerül valamilyen kérdés egy társaságban. A politika most nagyon pörög, erre a közösségi média jó néhány lapáttal rátett.

Mi kell általánosságban ahhoz, hogy egy politikailag passzív ember aktívabbá váljon?

Bálint: Egy olyan szociális közeg, ami aktívan figyeli a politikát. Emellett olyan döntések, amik valamilyen irányban közvetlenül és érezhetően befolyásolják az illető életét. Esetleg az erős közösségi médiás - főleg a TikTokon tapasztalható - jelenlét, ami most kifejezetten népszerű és hatásos.

Ábel: A politikusok szándéka, hogy felkeltsék és fenntartsák az érdeklődést. Akár a közösségi platformokon, akár figyelemfelkeltő akciókkal, performanszokkal próbálkoznak, a cél a megszólítás. Ez a trend külföldön már régóta tart, és lassan Magyarországra is megérkezik.

Mi volt az a téma/esemény, amiről a legtöbbet beszélgettetek a baráti társaságotokban?

Bálint: A rendszerváltás.

Nándi: Nálunk a választások voltak, de ez a téma azóta is folyamatosan napirenden van. Azóta talán még az uniós források hazahozatala volt az, ami leginkább meghatározta a beszélgetéseinket.

Ábel: Mi inkább világpolitikai történesekről beszélgettünk: nyersanyagárakról, háborúkról, a közel-keleti konfliktusról és hasonlókról.

Beszélgettetek politikáról a szüleitekkel is? Máshogy gondoltok, mint ők?

Bálint: Az előbb említett közel-keleti események idején (február végén) pont az Izraellel szomszédos Jordániában voltam. Akkor sokat beszéltem a szüleimmel a helyzetről, főleg amikor még kérdéses volt a hazatérésem. Az itthoni történeteket többször megbeszéljük, ha valami nagyobb horderejű dolog van, de figyelünk rá, hogy ne csak ezekről szóljanak a beszélgetéseink. Vannak témák, amikben nem értünk egyet, de nincsenek nagy különbségek a nézeteink között.

Folytatás a következő oldalon

Ábel: Mi is szoktunk beszélgetni a politikáról - néha viccelődünk, néha vitázunk. Az alapvető kérdésekben egyetértünk, az aktuális döntések megítélésében viszont persze előfordul, hogy eltérő álláspontot támogatunk. Nincs hatalmas szakadék közöttünk, és ennek kifejezetten örülök.

Nándi: Mi nagyon hasonlóan gondolkodunk a világról: ők is gyakran kikérik a véleményemet a közéleti történeésekről, és én is ugyanúgy kíváncsi vagyok az övékére.

Mit jelent ma nektek a politikai részvétel (szavazást, tüntetést, online véleménynyilvánítást, mást)?

Nándi: Számomra mindegyiket magába foglalja, de elsősorban a szavazást emelném ki - kiegészülve esetenként online petíciókkal. Kulcsfontosságú, hogy éljünk a szavazati jogunkkal, mert a demokratikus választás lehetősége egyáltalán nem magától értetődő a mai világban (sem). Emellett a tüntetések is fontosak; a történelem és a jelenlegi politikai helyzet is igazolja, hogy a demonstrációk képesek ténylegesen formálni a hatalom döntéseit.

Bálint: Szerintem ezt érdemes szintekre bontani. A belépő szint szerintem is az, ha valaki elmegy szavazni, él a választás jogával. Ide tartoznak a passive scrollerek is - az angolok így hívják azokat, akik ugyan olvassák a híreket, és valamennyire tájékozottak, de ennél többet nem tesznek. A következő szint, amikor valaki már kommentel, vagy valamilyen formában kifejezi a véleményét online. Amikor pedig valaki tettekben nyilvánítja ki az álláspontját (akár tüntetéseken, politikai eseményeken és programokon), az egy hétköznapi embernél már a legfelső szintet jelentheti.

Ábel: Én a szó hagyományos értelmében nem vagyok aktív - nem szoktam kommentelni, sem tartalmakat megosztani, és tüntetésekre is maximum pusztán kíváncsiságból megyek, nem azért, hogy

bevonódjak. Olyan már előfordult, hogy egy haverommal kimentünk körbenézni, de skandálni vagy zászlót lengetni még sosem akartam.

Részt vettetek az elmúlt egy évben tüntetésen?

Bálint: Nem. Május 9-én a kormányalakító eseményre néztünk ki, de másra nem mentünk el.

Ábel: Én nem szeretek olyan szinten érzelmileg bevonódni, hogy kimenjek egy tüntetésre vagy kampányrendezvényre. Amikor szavazok, akkor is a legkisebb rossznak adok egy esélyt, hátha ér valamit a bizalmam. De nem akarom elkötelezni magam egyik párt mellett sem; szerintem a politika alapvetően nem egy olyan erkölcsileg tiszta ügy, amit én szívesen képviselnék teljes mellszélességgel az utcán.

Nándi: Én igen, a tavalyi Pride-on kint voltam, külön haza is utaztam miatta Németországból. Nagyon felháborított, hogy az Európai Unió belől egyáltalán felmerülhet egy tüntetés betiltása. Úgy gondoltam, hogy a gyülekezési jog mindenkit megillet, ezért ezt a helyzetet személyes sérelemként éltem meg.

Szerintetek van még értelme személyesen kimenni az utcára?

Nándi: Abszolút! A tüntetéseknek van súlyuk a politikai döntéseknél. Olyan platformot biztosítanak, amivel a társadalom igényei és elvárásai közvetlenül eljuthatnak a döntéshozókig.

Bálint: Ha valaki úgy gondolja, hogy a jelenlétével hozzájárulhat a változáshoz, akkor menjen el. Én alapvetően nem vagyok tüntetéspárti, még egyiken sem voltam - valószínűleg csak akkor mennék ki, ha valami drasztikusan negatív irányba befolyásolná a mindennapjaimat. Eddig azt gondoltam, semmi értelme az utcára vonulni, de az utóbbi időben kicsit változott a véleményem. Voltak itthon olyan demonstrációk, amelyek elérték a céljukat: ilyen volt például a gyermekvédelmi tüntetés a Hősök

terén. Az én szememben ez volt az elmúlt évek legmeghatározóbb megmozdulása, ahol pártpolitikától függetlenül rengetegen álltak ki egy közös ügyért.

Ábel: Ha valaki úgy látja, hogy egy igazán húsbavágó ügy van kibontakozóban, és mindenképpen bele szeretne szólni a dolgok alakulásába, akkor abszolút támogatandó, hogy fizikailag is kimenjen képviselni a véleményét. Persze nekem is van álláspontom, de még kevés dolog éri el annyira az ingerküszöböt, hogy magam is kivonuljak. Ugyanakkor a tömeg ereje tagadhatatlan: ha az emberek látják, hogy egy ügy mellett sokan kiállnak, az pszichológiailag bevonzza a többieket is, és azt az érzést kelti, hogy ehhez a mozgalomhoz csatlakozni kell. Ez egy kicsit olyan, mint a közvélemény-kutatásoknál - a felmutatott többség maga után vonzza a tömeget.

Szerintetek mi készíti az embert arra, hogy kimenjen tüntetni egy olyan ügyért, ami esetleg közvetlenül nem érinti őt?

Nándi: Egyrészt a szolidaritás alapérték, másrészt ottvan az emberekben az a (jogos) félelem, hogy ha egy kisebbség jogait csorbítani lehet, a hatalom nem fog megállni egynél. Előbb-utóbb előfordulhat, hogy új bűnbakot keres, és más csoportok kerülnek sorra. A kiállás és az összetartás szerintem ezért mindannyiunk védelmét szolgálja.

Ábel: Olyan, hogy egy probléma kizárólag egyetlen csoportot érintsen, szerintem nincs. Az, hogy egy adott csoporttal szemben milyen intézkedéseket hoznak, előbb-utóbb így vagy úgy, de az egész társadalomra hatással lesz. Emiatt biztosan van létjogosultsága annak, hogy valaki egy olyan ügyért is kiálljon, amihez személyesen nincs közvetlen kötődése.

Bálint: Szerintem szép dolog, ha a közvetlen környezetben élőket - a barátait, a családot vagy a szeretteidet - támogatni és képviselni szeretnéd. Viszont nem vagyok biztos benne, hogy erre a tüntetés a legmegfelelőbb eszköz (ez inkább a nyugati kultúrában működ-

dik igazán, nálunk, Kelet-Közép-Európában kevésbé).

Mennyire fontos számotokra Budapest vezetése és a fővárosi politika? Vagy inkább az országos ügyeket követitek?

Nándi: Én vidéki vagyok és külföldön élek, úgyhogy a budapesti ügyek sosem érintettek közvetlenül. Nagy vonalakban képbem vagyok a fővárosi történetekkel, de nem követem őket túl aktívan.

Ábel: Olvastam korábban cikkeket arról, milyen konfliktusok feszültek a kormány és a fővárosi önkormányzat között, de ezen felül a helyi budapesti ügyeket jóval kevésbé követem, mint az országos szintű kérdéseket. A városfejlesztési témákban például kifejezetten felületes a tudásom.

Bálint: Végülis az egész országunk Budapest-centrikus, és ez a politikában is tisztán látszik. A fővárosi közélet sokkal pezsgőbb, és az ott élők is jóval aktívabban politikailag.

Lehet-e valaki úgy egy párt szimpatizánsa, hogy közben bizonyos kérdésekben egy másik párt álláspontjával is azonosul? (Lehet-e többfelé “húzni”?)

Nándi: Ez erősen pártfüggő. Van, ahol belefér a véleménykülönbség, de a többségnél azért az az elvárás, hogy a kulcskérdésekben teljes legyen az összhang. Ezért a többfelé húzást nem tartom igazán reálisnak, még egy plurális demokráciában sem, ahol elvileg szabadon válogathatunk a lehetőségek közül.

Ábel: A politika egyre polarizáltabb; egyre kevesebb az olyan téma, amiben a pártok egyetértenek, szinte semmiben sincs közös alap. Választóként teljesen lehetséges, hogy az egyik kérdésben ide húzok, a másikban pedig oda. A döntő tényező szerintem az, be tudsz-e azonosítani egy olyan alapvető koncepciót, amely megmutatja, merre akarják hosszú távon fejleszteni az országot, mik a valódi elképzeléseik. Ez alapján talán már könnyebb szavazni.

Bálint: Abszolút. Elég nehéz manapság olyan pártot találni, amelynek minden egyes lépésével vagy elvével egyetért

Folytatás a következő oldalon

az ember. Az igazi kérdés az, hogy négyévente kire teszed le a voksodat: dönthetsz érzelmi alapon, vagy mérlegelheted számszerűen is, kivel értesz egyet nagyobb arányban. Szerintem fontos megkérdőjelezni a saját preferált pártodat is, és nyitottnak lenni a többiek álláspontjára.

Inkább nőtt vagy csökkent az elmúlt évben a bizalmatok a politikusokban és az intézményekben? Miért?

Nándi: Nekem nőtt. Nagyon szkeptikus voltam egy újabb kétharmados kormánnyal szemben és tartottam attól, hogy a hatalom visszaélhet ezzel az erős mandátummal. Egyelőre viszont legitim, szükséges változtatásokat láttam, ami erősítette a bizalmamat a politikusokban és az intézményekben - még ha hangsúlyoznám is, hogy egy ilyen kétharmados többségnek nem lenne szabad természetesnek lennie.

Bálint: Nálam is inkább nőtt. Hogy mitől erősödhetne ez még tovább? Főleg attól, ha betartják az ígéreteiket, és nem a levegőbe beszélnek. Egyfajta megelégedett bizalom van most bennem feléjük, aztán meglátjuk, mi lesz - igyekszem optimistán hozzáállni a helyzethez.

Ábel: A politikusok mindig politikusok maradnak, sosem fogok vakon bízni bennük. Csupán az alapján tudok értékítéletet formálni róluk, hogy végül hogyan cselekszenek, miként viszonyulnak a polgárokhoz, és milyen közhangulatot teremtenek az országban.

Befolyásolja a politikai helyzet azt, hogy Magyarországon képzelitek-e el a jövőtöket?

Nándi: Teljes mértékben. A választások óta folyamatosan őrlődöm azon, hogy hazaköltözzek-e. Egyelőre annyit tudok mondani, hogy míg a választások előtt ezt a lehetőséget teljesen kizártam, mostanra legalább elgondolkodtam rajta - de végleges döntés még nincs.

Bálint: Őszintén szólva nem. Én eddig is imádtam ezt az országot, szeretek itt élni. Itt vannak a barátaim, a családom, és őket semmiképpen sem tudnám könnyen hátrahagyni.

Ábel: Rám sincs ilyen hatással. A politika folyamatosan változik, nem az aktuális kormányzathoz kell kötni azt, hogyan viszonyulunk a saját hazánkhoz. Én is a személyes kötődéseket emelném ki, ráadásul olyan - jogi - szakon tanulok, amit külföldön nem igazán tudnék kamatoztatni.

LDC
Lords Dreyfus Company

At LDC, we are guided by a shared purpose: to create fair and sustainable value, for the benefit of current and future generations.

YOUR
TRUSTED
PARTNER
SINCE
1851

Az egyetemen (hasznosan) töltött időről

Ötödik éve vagyok egyetemista. Wow, ezt leírni, és visszaolvasni is szédületes élmény. Öt éve várok valamire, amiről azt hittem, már az első évben el fog jönni, de azóta is csak lepkefogóval kergetem a reményt.

Jó pap holtig tanul, meg a tudást senki nem veheti el tőled. A régi, fogalmam sincs, honnan származó mondások szerint tehát jó helyen vagyok. A tanulás mindig hasznos lesz, bárhova is kerülök az életben. Mondjuk, nem tudom, ki mikor fogja tőlem megkérdezni, hogy mikortól hívhatunk egy kupacot kupacnak, és mikortól nem – ennyire emlékszem az első féléves Bevezetés a filozófiába óráról.

Az elején még lelkes voltam. Ha azt is kellett nézmem, ahogy a fent említett filozófiatanár az asztalon feküdve magyaráz valami híres ókori gondolkodóról, vagy a kulturális antropológia rejtelseit hallgatnom, esetleg a színész-rádiós-újságíró-egyetemi tanárom élettörténeteinek elmélkednem. Azt hittem, ezek kötelező formák, az elején tűröm, és később jön, amit igazán szeretnék tanulni. Közben persze eltelt egy félév, és ezekből a furcsa tárgyakból le kellett vizsgáznom. A tizenkét évig stréber, óráról órára tanuló énemnek viszont szembesülnie kellett egy furcsa dologgal: elfelejtettem

tanulni. Ha bárki kérdezi, mit tanultam az egyetemen, valójában főként azt, hogyan lehet egy hét alatt tizenhárom hét anyagát lenyomni a torkomon kevés alvással, rengeteg kávéval, élet-halál harcot vívva az idővel.

Persze, ezt is átugrottam, tökéletes átlag, ötösök és négyesek. De hogy bármi tudás tapadt-e le, azt erősen megkérdőjeleztem az államvizsga előtt, amikor minden tételt újra meg kellett tanulnom, és csak néhány szó, egy-egy név, félfogalmak rémlettek. 5,96-os kreditindex, és nemhogy magas ösztöndíjat, valódi, élethosszig elraktározható tudást sem sokat kaptam. Jövőbeli munkaadóim ezt a mondatot elolvastva majd persze egyből küldik is a „sajnálattal értesítjük, hogy nem nyert felvételt a pozícióra” kezdetű e-maileket.

A gyakorlati órák kevesén persze elsajátítottam hasznos technikákat, ismereteket, de hogy ez elég lesz-e ahhoz, hogy bárhova felvegyenek dolgozni, azt erősen kétlem. Amikor a „frissen végzeteknek” hirdetett állásoknál az elvárások között ott szerepel a minimum három év munkatapasztalat.

Mesterképzés első félévében jött úgy igazán a valódi felismerés, hogy mennyire sokat lehet felejtani. Mert amikor a professzor rákérdezett: „Ki tudja, ki volt Niklas Luhmann?”, én csak csendben ültem, mert persze rémlett a neve, meg hogy valamilyen társadalomtudós, de nem akartam lejártni magam azzal előtte, hogy három év alapképzés után, az államvizsga tételek között szereplő híres kutatóról valójában semmire sem emlékszem.

De persze, tanulj, a tudás mindig hatalom. Akkor is, ha gyakorlati tapasztalattal nemigen szolgál(t). Majd hálás leszek, ha munkanélküliként egy televíziós kvíz-műsorban tudni fogom, ki volt Marshall McLuhan.

Mit keres egy pesti

egyetemista vidéken?

Van az a pillanat, amikor az ember rájön, hogy túl régóta él Budapesten. Nem feltétlenül akkor, amikor már természetesnek veszi, hogy húsz percet utazik egy olyan helyre, ami légvonalban egy kilométerre van. Nem is akkor, amikor gondolkodás nélkül kifizet kétezer forintot egy kávéért, mert a pohárra rá van írva, hogy specialty. Hanem valahol ott kezdődik, amikor már furcsának találja, ha egy utcán egyszerre csak három ember jön vele szembe.

Az unokatestvérem, Áron, harmadik éve tanul Budapesten és pontosan azt az életet éli, amit bárki ilyenkor elképzelne magának. Egy szűkös albérlet három másik emberrel, állandóan elfogyó pénz, későn beadott dolgozatok, reggeli előadások, amelyekre többnyire csak léleken jár be, és egy olyan naptár, amelyben valahogy mindig több program szerepel, mint amennyihez kedve van.

Eközben otthon vidéken még mindig az a legnagyobb kérdés, hogy esni fog-e az eső. Áron ezt túl egyszerűnek gondolta. Nem lenézte a vidéket, inkább nem értette.

Hiába a sok kiskori emlék, így is csak néhány havonta járt haza hozzánk látogatóba, de akkor is csak egy napra. Az egyik pénteken azonban úgy alakult, hogy nem volt mire hivatkoznia, maradt egy egész hétvégére.

Estére érkezett meg, már sötét volt, mikor beállt az udvarba. Amikor kiszállt az autóból először a telefonjára pillantott, majd körülnézett.

- Miért ilyen sötét minden? – kérdezi meglepetten Áron.

- Mert este van.

- Jó, de Pesten ilyenkor még...

Nem fejezte be.

Anyukám vacsorával várta Áront. Együtt ettünk, ő közben mesélt az egyetemről.

Egy professzorról, aki mindig késik. Egy csoporttársról, aki mindenből ötöst kap.

Az albérletről, ahol a lakótársa három napja nem mosogatott el. Mi hallgattuk, aztán egyszer csak ő kérdezett minket, hogy mi újság itthon. Nem volt rá különösebb válasz. Megnőtt a diófa, a szomszéd vett egy új traktort, a postás megint rossz helyre dobta az újságot. Áron elmosolyodott:

- Nálatok tényleg mindig történik valami.

- Ugyan már – mondta apám – Ezek semmik.

Talán épp ez volt benne a furcsa.

Másnap reggel Áron sokáig aludt, már kilenc óra is elmúlt, mire lejött meginni a kávé.

- Te mit csinálsz ma? – kérdezi tőlem kedvesen

- Majd meglátom, nincs semmi programom mára.

- És akkor? – néz rám már elképedve

- Akkor majd lesz.

Áron ezen láthatóan gondolkodott.

Pesten a „majd meglátom” általában azt jelentette, hogy valaki már küldött három üzenetet, két helyszínt és egy közös naptármeghívót.

Lesétáltunk a kert végébe összeszedni a lehullott ágakat. Nem beszélgettünk sokat. Egy idő után Áron megszólalt:

- Ez azért jó.

- Mi?

- Hogy nem kell közben beszélni.

Dél körül bejöttünk ebédelni, aztán délután elsétáltunk a boltba. Útközben talákoztunk egy idős bácsival, aki megállt mellettünk.

- Na, megjöttél Áron? – kérdezi mosolyogva az unokatestvéremtől.

Áron először nem tudta, hogy hozzá beszél-e.

- Igen, jöttem – válaszolja kissé meglepetten.

- Hogy megy az egyetem? – folytatja a bácsi.

- Jól, köszönöm!

A bácsi bólintott, aztán ment tovább.

Áron csak bámult utána, és azon tűnődött, hogy Ő honnan tudja, hogy egyetemre járok? Tavalý is kérdezte.

Este csak ültünk a lépcsőn, és néztük, ahogy lassan besötétedik.

- Tudod – mondta Áron – Pesten néha azt érzem, hogy lemaradok valamiről.

- Miről?

- Nem tudom. Talán az életről.

- És itt?

- Itt valahogy úgy érzem, hogy benne vagyok.

Vasárnap késő délután elindult újra haza Pestre, én pedig arra gondoltam, hogy talán nem is a vidéki és az ottani élet között van akkora különbség, mint amekkorát szeretünk mondani. Mindkettőben ugyanúgy elfáradunk, keressük a helyünket. Csak Pesten az embernek néha azért kell rohannia, hogy minden-hova odaérjen. Vidéken pedig néha az a legnehezebb, hogy elfogadja: nem kell. Hétfő reggelre egy üzenet várt Árontól: „Pénteken ráérsz?”

STÍLUSOS BME-S CUCCOK EGY HELYEN

Like No Place You've Ever Worked.

We're hiring in:
Budapest

CÍMLAPFOTÓZÁSHOZ MODELLEKET KERESÜNK

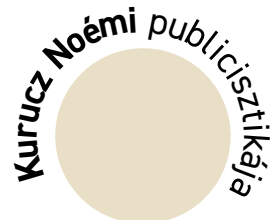

JELENTKEZÉS: MUHELY@BME.HU

nvidia.com/university

Kérem bocsássák meg nekem

A nyugodt tenger nem eredményez képzett tengerészt. Ez a mondás tartotta bennem a lelket a BSc utolsó néhány félévében. Egyszerűen tökéletesen leírta az egyetemi helyzetemet. Végül is ez a temérdek mennyiségű tanulás, labor, projektfeladat, beadandó, zárthelyi, beugró, vizsga és véget nem érő kinkeserves szenvedés nem lehet a semmiért, igaz? Az emberek szemében tisztelet csillan amikor megtudják, hogy mérnöknek tanulok. Elismerően bólogatnak, mikor az is a tudomásukra jut, hogy a felejthetetlen egyetemista éveimet a BME-n töltöm. És mikor megkérdezik, hogy milyen?

A válasz egyszerű: nehéz. A lelkes bólogatáshoz ekkor már enyhe fintorgás is társul. A barátságos, idilli légkör megkeseredik és a szemöldökök összehúzódnak. Kézlegyintés és néhány megsemmisítő szó: Diák vagy, nem tudod milyenek az igazi problémák. Ezer hála és köszönet a kéretlen véleményezésért. Elnézést kérek, hogy hangoztatok annak, hogy az egyetemi élet nem csupán cukormáz és habos-babos sütemény. Bocsássanak meg, hogy

kimerítőnek tartom, hogy a reggeltől estig tartó órák után még több órányi tanulás következik. Mélységesen szégyellem magam, hogy a napi négy óra alvás után még siránkozni támad kedvem. Feloldozásukért esedezem, hogy olyan apró kis semmiségek miatt ugrik görcsbe a gyomrom, mint a félévcúszás, a kollégiumi férőhely vagy éppen az a maroknyi tanulmányi ösztöndíj, ami két pislogás után már el is tűnik. Ne haragudjanak, amiért az egyetemi pszichológusoknak olyan problémákkal kell nap, mint nap szembeülnie a hallgatóktól, mint a maximalizmus, a megfelelési kényszer, a depresszió, a kiégés és a mindennapos szorongás. Kérem nézzék el nekem, hogy aggódom a jövőm miatt. Hogy félek attól, hogy a húszas éveim úgy robognak el a lelki szemeim előtt, hogy a tankönyvektől észre sem veszem.

Végezetül hadd mondjam el mennyire fáj, hogy egyesek szerint a diákok élete nem nehéz, túlreagálják a dolgokat, túl érzékenyek, nem elég erősek és a többi... Elvégre mi bajunk is lehetne? Nekünk úgymint csak tanulni kell.

Öt dolog

Az otthon íze

Első és legfontosabb természetesen az ételek. Biztos sokan vagyunk ezzel így, hogy a hagyományos rántott, zsíros, nagyon fűszeres és nehéz magyar fogásokat a hétköznapi napokban kicsit megreformáltuk és változatosabban, akár más kultúrákból átvett ételeket eszünk. Azonban egy hosszabb külföldi utazásról hazatérve, mikor jobbnál jobbakat ettünk, az első, hogy valami igazán nagyon hagyományos, paprikás ételt, húslevest rántott hússal és rizibizivel, sajtos-tejfölös lángost vagy lekváros palacsintát ennénk, mert mégis valahogy az otthon íze a legjobb.

#1

ÁCIÓ, KÁCIÓ, VAKÁCIÓ

Az ételekhez kapcsolódva nem is következhet más, mint a magyar nyarak. Balatoni csavart fagyí és lángos evés, majd délutáni vízibiciklizés. Meggyeszedés és lekvár főzés a mamával vagy főtt kukorica ropogatás, ami aztán napokig beleragad a fogakba. Sok-sok nosztalgikus élmény, amiket órákig lehet sorolni a fehér, műanyag kertszékeken, a bogrács mellett kuporogva. Ezek nem csak jó programok a kánikulára átvészelésére, de egy kollektív közös emlék a perzselő nappal és a kabócák szüntelen énekével.

#2

amiért jó magyarnak lenni

Iski Jázmin írása

Fura dolog ez a magyar életérzés. A mindennapok sűrű forgatagában ritkán állunk meg azon gondolkodni, hogy mitől is vagyunk mi magyarok különlegesek vagy szerethetők. Mégis ezen a nyáron egyre többször éreztem, hogy büszkén mondom a külföldi utazásokon, hogy Budapestről jöttünk. Jó látni, hogy ez mosolyt csal az emberek arcára és bár kicsi ez a mi országunk, mégis tudják valamihez kötni: legyen az Puskás Öcsi, a Gulyásleves, Budapest, a pálinka vagy éppen a választások. Ahogy beköszöntött az ősz és lassan visszatértünk az egyetemi életbe, a hétköznapi rohanásba, talán kicsit már elhalványult az a gondtalan, nyári magyar életérzés, ami ilyenkor erősebben van jelen. Hogy ne vesszen el teljesen, hoztunk egy ötös listát arról, miért is jó, hogy ide tartozunk, vagy legalábbis mi az, ami miatt néha egészen szerethető ez az egész.

Ismerős dallamok

Mi más is köthetne még minket jobban össze, mint zenéink. Büszkén mondhatjuk, hogy tele van az ország nagyon tehetséges zenészekkel, akiknek a hangzása és szövege is sajátos kincsünk. Amilyen sokfélék vagyunk, mindenkinek akad egy kedvenc magyar dala vagy előadója, de ezeken túl vannak azok a tipikus zenék, amikre nem is emlékszünk, hogy mikor tanultuk meg, mégis mindenki kívülről fújja őket. Ilyen például egy generációkon átívelő Reptér. Bátran állíthatjuk, hogy sokszor a magyar zenék nagyobb figyelmet is érdemelnének a világban, de mivel rajtunk, magyarokon kívül nem sokan értik a dalszövegeket, kissé privátabb is a kapcsolatunk, mintha egy titok lenne, amit csak mi ismerünk.

#3

Heves érzelmek

A magyar emberre sokszor mondják, hogy negatív és goromba, de ez a sztereotípiák így nem teljesen helytálló. Nagyon meg tudjuk élni az érzelmeinket, legyen az szomorúság vagy öröm. Szeretünk ugyan sírni, ami a himnuszunk panaszos hangvételében is nagyon érzékelhető, de mulatni és ünnepelni pont ugyanúgy tudunk. Ha megkérdezik tőlünk a foglaltságunkat, biztos, hogy erős túlzásokkal, nagy átléssel elfogjuk mondani a problémáinkat, de ha mulat a magyar sem kell tartani attól, hogy nem él meg minden percet. Tudunk egyszerre akár sírni és nevetni, keseregni és önfeledten jól érezni magunkat, és talán ez a kettősség is csak érdekesebbé teszi a napokat és minket is, magyarokat.

#5

A nyelv, ami összeköt

Magyarságunk egyik legmeghatározóbb része a nyelvünk. Nem csak, hogy borzasztó nehéz másoknak megtanulni, de ritka az a kifejezőképesség, ami a mi szótárunkat jellemzi. A szavaink és az eredetük mögötti logika, a sok szabályunk, ami néha nekünk is nehezen érthető vagy az egyedi hangképzéseink, betűink mind különlegessé teszik anyanyelvünket. Ugyan van hasonlóság más nyelvekhez, de összességében a magyart csak a magyar fogja megérteni. Ritka kincs az a lehetőség, hogy akár a negatív érzelmeinket, ha háromkódás formájában fejeznénk ki, nagyon választékosan tudjuk ezt megtenni. Van ebben valami szépség, hogy két perces monológ során egy szóismétlés nélkül képes a magyar szitkozódni.

#4

Amikor a deriválás bontja le a kórterem falait

Tompas
Gábor interjúja

Interjú Tóthné Almássy Monikával, a KórházSuli alapítójával

Egy súlyos betegség nemcsak a testet viseli meg, hanem a gyerekeket kiszakítja a mindennapokból, a baráti és iskolai közegükből is. A KórházSuli azért jött létre, hogy

egyetemista önkéntesek bevonásával hidat építsen a kórház, az otthon és az iskola között, visszaadva a lábadozó fiataloknak a „diákszerepet”.
Tóthné Almássy Monikával, a Kórház-

Suli alapítójával arról beszélgettünk, miért pont az egyetemisták az ideális mentorok, hogyan küzdenek a rendszer-szintű változásokért, és miként tehető elfogadóbbá egy iskolai közösség.

Több, mint tíz évet töltöttél kórházpedagógusként a rendszerben, mielőtt létrehozad a KórházSulit. Mi volt az a pont, ami miatt úgy döntöttél, hogy civil úton próbálsz megoldást találni?

Egy súlyos betegség – legyen az baleset, szomatikus betegség vagy mentális krízis – egyik pillanatról a másikra mindent a feje tetejére állít egy család életében. Egy diagnózis után a családoknál a legnagyobb természetességgel azon van a fókusz, hogy a gyerek meggyógyuljon. De ahogy telik az idő, látszik, hogy ha a gyógyulás hónapokig vagy akár évekig tart, az önmagában nem lehet napi aktivitás.

Egy hosszas kiesés alatt a gyerekek nem csak a lexikális tudást veszítik el – hiszen azt elég könnyen pótolni lehet, ha szorít a nadrág –, hanem az életvezetési és szociális készségeiket. Bezárul a tér: megszűnnek az edzések, a baráti kapcsolatok, és ott maradnak egy kórteremben, magányosan. Egy gyerek alapszerepe az, hogy ő diák. A betegséggel ezt az alapfeladatát veszíti el. Kórházpedagógusként én ezt a diákszerepet próbáltam megőrizni: minden nap bevinni az ágyak mellé az életet és a normalitást. Bár a kórházban igyekeztem minden segítséget megadni a gyerekeknek és a családoknak, de nem sikerült azt elérni, hogy a gyógyulás után teljesen zökkenőmentes legyen a visszatérés. Ennek több okát láttam.

De ha a kezelések lezajlanak, és a gyerek fizikailag meggyógyul, miért nem tud egyszerűen visszasétálni az iskolába? Miért nem működik magától ez a folyamat?

Azért, mert ez a történet egy háromlábú szék: van a kórház, van az otthon és van az iskola. Az alapkezelések lezárultával a kórház már csak az időszakos kontrollvizsgálatok idejére kapcsolódik be a gyerekek életébe, míg a tényleges felépülés otthon zajlik. Az iskolában meg azt mondják: te csak gyógyulj otthon, majd ha teljesen rendbe jöttél, itt vagyunk. És ez a „csak gyógyulj otthon” az, amikor valaki hónapokig, akár évekig egyedül marad a négy fal között, és minden készségét, motivációját és a teljes szociális hálóját elveszíti.

Ráadásul ez három külön szektor: az egészségügy, az oktatás és a szociális szféra. Kellene valaki, aki végigkíséri a gyerekek útját, látja, hol akadnak el, és összeköti a szereplőket – de ez a koordinátori feladatkör ma egyáltalán nem létezik a magyar oktatási rendszerben. Közel húsz év távlatából látom: a megszokadt társas kapcsolatokat utólag nem lehet bepótolni, és ez felnőttként szinte mindegyikünkél elakadáshoz vezetett. Ezt a hidat – az önkéntes segítőkét – ma már leginkább egyetemisták alkotják.

Miért éppen ők lettek a kulcsszereplők?

A kezdetekkor próbálkoztunk középiskolásokkal is, de hamar láttuk, hogy őket nem dobhatjuk be a mélyvízbe egy traumatizált családhoz. Az idősebb korosztálynál pedig inkább egy nagyszülő-unoka dinamika alakult ki. Az egyetemistákban viszont óriási a nyitottság. Korban nagyon közel vannak a gyerekekhez, lehet velük filmről, zenéről, a mindennapokról beszélgetni, így a mindennapokat tudják visszahozni a bezártságba.

Egy betegség alatt úgy tanulni, hogy nem tudod, mikor mehatsz újra közösségbe, nagyon kevés gyereket motivál. De egy egyetemista példakép tud lenni, megmutatja, hogy hova lehet eljutni a tanulással. Van egy kerekesszékes tanítványunk, Barnabás, akihez egy szociális munkás hallgató járt: mesélt neki az egyetemről, bevitte a campusra, és Barnabásból emiatt lett felnőttként szociális munkás.

A kapcsolódáson túl persze ott a tanulás is: a családok a legnehezebb tárgyakhoz kérnek segítséget, nálunk pedig a matek és a reáltárgyak toronymagasan vezetik a listát. Ezért szeretnénk minél több BME-st is bevonni. Évi kétszázötven egyetemistára van szükségünk, és bár tizenhat intézménnyel van kredites megállapodásunk, a hallgatóink egyharmada teljesen „szerelemből” van velünk.

Egyetemi hallgatóként nem mindig könnyű újabb elfoglaltságot beil-

lesztetni a naptárba. Hogyan néz ki a folyamat a felkészüléstől a tanításig, és mennyi időt vesz ez el a gyakorlatban?

Az egyetemi félévek ritmusához igazodunk: mindig a félév elején, szeptemberben és februárban indulnak a másfél napos felkészítő képzéseink. Ez egy tíz év alatt kifejlesztett, nagyon interaktív tréning: nem a tutit mondjuk meg, hanem folyamatosan szituációkba helyezzük a jelentkezőket. A nap végén mi is figyelünk, és ha úgy látjuk, a hallgató saját védelmében megmondjuk, ha jobb, ha még nem vállal gyereket.

Aki elvégzi a képzést, maga választ párt az igénytáblánkból tantárgy, érdeklődés és forma szerint – mint a borsó meg a héja, úgy találkoznak. Ezt követi egy alapkötet: a szülővel, a gyerekekkel és az iskolai szaktanárral közösen kötünk egy megállapodást heti egy találkozásra (45–60 perc). Ezt a hallgató a saját óarendjéhez igazítja, és tarthatja személyesen vagy akár teljesen online is, ami rengeteg utazási időt spórol meg.

Egy beteg gyerekhez vagy krízisben lévő családhoz kapcsolódni lelkileg sem lehet egyszerű egy huszonévesnek. Hogyan támogatjátok az önkénteseket, és mit ad nekik ez a munka?

A képzésünk egyik legfontosabb része a határok meghúzása. Amikor a szülő csupa szeretetből azt kéri, hogy az egyetemista jöjjön heti kétszer, könnyű büntudatból igent mondani. De ha a tanulmányai rovására vállalja túl magát, az megmérgezi a kapcsolatot. Meg kell tanulni nemet mondani.

Emellett az egyetemistáink nincsenek egyedül hagyva: minden óra után egy rövid e-naplót vezetnek, amit mi a háttérből folyamatosan, értő figyelemmel kísérünk. Ha látjuk a sorok között, hogy valahol elakadás van, azonnal belépünk és segítünk megoldani a helyzetet. Félévente kötelező esetmegbeszélőket is tartunk, ami a hallgatók biztonságát szolgálja. Azt tanítjuk nekik, hogy a jó segítő olyan, mint a jó szülő: kelj fel és járj, és egy idő után már ne legyen rám szükséged. Ez egy brutális önismereti út

Folytatás a következő oldalon

az önkénteseknek. Rengeteget fejlődik az empátiájuk, a konfliktuskezelésük, az időbeosztásuk – olyan életre szóló muni-
ciót kapnak, amit később a munkahelyü-
kön és a magánéletükben is hasznosítani
fognak.

**Évente körülbelül ötszáz gyerek-
nek tudtok segíteni, miközben több
ezernek lenne rá szüksége. Az, hogy
civilként nektek kell megoldani olyan
feladatokat, amikkel az ellátórendszer
nem birkózik meg, az inkább dühítő,
vagy motiváló?**

Engem egyértelműen motivál. De csak
azért, mert nem tüneti tüzeket oltunk,

ája. Ez azokat jelöli, akik egy tanévben
36 napnál többet hiányoznak szakorvosi
igazolással. Elkészítettük az irányelveket
is, hogy kinek mi a feladata a beteg-
úton. Ma inkább az a nehézség, hogy a
jogkövető magatartás és a számonkérés
még sokszor hiányzik. Civilként mi nem
tudjuk ezt erővel kikényszeríteni, de
eszközöket adunk a rendszer kezébe: pe-
dagógus-akkreditált képzéseket tartunk,
módszertani tankönyveket írunk. Nem
légycsapóval próbáljuk fogni a legyet,
hanem mézzel.

**A kórház vagy az otthon egy védett
burok. De hogyan fogadja az iskola, ha
egy diák állapota az átlagosnál jóval
nagyobb odafigyelést, speciális jelenlé-
tet igényel a tanároktól és a társaktól?**

Egyáltalán nem zökkenőmentes ez a
folyamat. A tanároknak is rengeteg
kérdésük van ilyenkor: hogyan lehet egy
ilyen gyereket a közösségben megtarta-
ni? Mit lehet tőle számonkérni, és mit
nem? Nekik is látniuk kell, hogy mitől
jó ez nekik, és hogyan tudunk együtt
növekedni ebből a helyzetből.

Volt egy tanítványunk, akinek naponta
többször volt epilepsziás rohama, és
emiat tizenkét éves koráig soha életé-
ben nem tehetette be a lábát egy iskolába.
Neki az volt a legnagyobb vágya, hogy
egyszer ő is igazi „iskolás” lehessen.
Kerestünk egy befogadó intézményt,
leültünk a tantestülettel, a szülőkkal,
az osztálytársakkal, és lépésről lépésre
felkészítettük őket arra, hogyan kell biz-
tonságban és pánik nélkül kezelni egy
rohamot, ha bekövetkezik. Megtanítot-
tuk nekik, hogy ettől nem kell meg-
ijedni, ez a helyzet kezelhető. Az egész
iskola pontosan tudta, mi a teendő, nem
volt pánik – a kislány pedig tizenkét
évesen életében először beülhetett a
padba.

Szóval ezek a mi nagy történeteink. És
valójában ez a KórházSuli legfőbb célja:
felépíteni egy olyan társadalmat, ahol ha
meglátunk egy nehéz vagy ijesztő hely-
zetet, nem a félelmünkben elkerüljük
azt, hanem van eszközünk beleállni és
segíteni.

hanem a probléma gyökeréig megyünk
le, a rendszerszintű változásokért
dolgozva. Ha csak szitával hordanánk
a vizet az egyes esetek után futva, abba
belefáradnánk.

Sokáig ezek a gyerekek papíron nem is
léteztek az oktatási rendszerben, és aki
nem látszik, annak nem kell segíteni.
2019-ben egy átfogó ombudsmani vizs-
gálat mondta ki, hogy a beteg gyerekek
tanuláshoz való joga ezer sebből vérzik.
Ennek hatására indult el egy miniszte-
riumi munkacsoport, amiben mi is na-
gyon aktívan részt vettünk, és 2021-ben
végre megszületett a „tartós gyógykeze-
lés alatt álló gyerekek” törvényi kategóri-

Stoczek
MENZA & BISZTRÓ

**Megújult kínálattal,
kedvező árakkal
új helyszínen várunk**

A KÁRMÁN KLUBBAN!

A Stoczek Menza állandó helyszíne
a Kármán Klub.

A rendelés a büfében továbbra is átvehető lesz.

Budapest, Irinyi József u. 1-17.

**Junior részvételi és közösségi
módszertani szakértő**

2 500Ft/óra

Diákmunka: Partnerünk munkatársat keres a CIVIC-RES projekt megvalósításához. Olyan végzős mesterszakos hallgatót keresünk, akit érdekel a társadalmi innováció, a közösségi részvétel, a városfejlesztés, valamint az önkormányzatok és a helyi közösségek együttműködése.

**Junior digitális, kommunikációs és
beszállító-koordinációs
projektmenedzser**

2 500 Ft/óra

Diákmunka: Partnerünk munkatársat keres a CIVIC-RES projekt digitális és kommunikációs fejlesztéseinek koordinációjához. Olyan végzős mesterszakos hallgatót keresünk, akit egyszerre érdekel a projektmenedzsment, a digitális szolgáltatások, a kommunikáció és a társadalmi innováció.

platforms that connect that science to the physical systems it has to run on — first-principles modelling, all the way to a live, running solution. One firm, one engagement, no handoffs. We work small, fast, and AI-native — most of our technical work leans on AI tools for the mechanical parts, which means the actual scarce skill on our team is judgment: knowing whether an approach is sound, catching it when a model's output is wrong, and understanding a problem well enough mathematically to know the difference. We're mainly targeting students in their last two semesters, with a direct intention of bringing you on full-time afterward if we're both happy with the fit.

Építő-, vagy építészmérnök gyakornok
2 400 Ft/óra

Diákmunka: Partnerünk építő-, vagy építészmérnök hallgatót keres hosszútávra budapesti helyszínekre.

Business Development Intern

– Korean Speaking

3 300Ft/óra

Studentwork: We are seeking a motivated and dynamic Business Development Intern to join our team at Linde Gas. This role focuses on customer engagement, particularly with Korean clients, across Hungary and Serbia. The intern will gain hands-on experience in both commercial and technical aspects of our business, supporting growth initiatives and building strong customer relationships.

Fotós munkatárs

2 200 Ft/óra

Diákmunka: Van szemed a jó képekhez, szeretsz fotózni, és közel áll hozzád a modern, igényes vizuális világ? Partnerünk hosszabb távra keres kreatív fotós diákat, aki termékfotók, portrék és lifestyle képek elkészítésében segítené a csapat munkáját

Munkáinkra nappali tagozatos,
aktív státuszú hallgatóként
jelentkezhetsz fényképes
önéletrajzzal.

WWW.MISZISZ.HU
facebook.com/miszisz

1111 Budapest, Műegyetem rkp. 9.
R. ép. 2. em. 206.
+36 1 463 1237
melo@miszisz.hu

Teremtakarítás rugalmas beosztással
2 270Ft/óra

Diákmunka: Keresünk megbízható, precíz és önállóan dolgozni tudó diákokat a BME különböző épületeibe rendszeres teremtakarítási feladatokra. A munka reggeli vagy délutáni időpontokban is végezhető, így könnyen összeegyeztethető az egyetemi órarenddel.

Technical Analyst
4 000Ft/óra

Student work: Our partner is a decision-science consultancy for data-intensive problems, across industries, that are too mathematically or too technically hard for a typical firm to actually solve. We go as deep as building the

Leltározás alkalmi munka
2 200Ft/óra

Diákmunka: Partnerünk leltározásra keres munkaerőt Budapestről szervezett és fizetett utazással az ország különböző pontjaiba. Nézz szét az alkalmak között és igazítsd a munkát rugalmasan tanulmányaidhoz, szabadidődhez!

Robotporszívó-tesztelő
2 400Ft/óra

Diákmunka: Érdekelnek a műszaki kütyük, szeretsz hibákat felderíteni, és nem riadsz vissza attól sem, ha egy robotporszívót szét kell csavarozni? Akkor ez a munka neked szól! Jelentkezz és tesztelj velünk robotporszívókat!

Szerkesztő mérnök gyakornok
2 800 Ft/óra

Diákmunka: Székesfehérvári partnerünk utak, kapcsolódó létesítmények és vízi közművek tervezésével foglalkozó csapatába keres szerkesztő mérnök gyakornokokat. Ha infrastruktúra mérnöki területen tanulsz, magabiztosan használsz az AutoCAD-et, és szeretnél valódi tervezési projekteken szakmai tapasztalatot szerezni, várjuk jelentkezésed!

Recepció látogatóközpontban
2 100Ft/óra

Diákmunka: Látogatóközpontba keresnek recepció, hostess munkakörbe helyettes diákokat, alkalmi munkavégzésre.

2026. október 5., október 6. 19h

Szkéné Színház

Tasnádi István

Norvégminta

szkéné
SZÍNHÁZ

Veled egyetemben.

Nézőművészeti Kft. Kecskeméti Ruszt József Stúdió Színház

zenés kamarakomédia, a Nézőművészeti Kft. és a
Kecskeméti Katona József Nemzeti Színház közös produkciója

Mi történik, ha a közép-európai temperamentum nekicsapódik a skandináv nyugalomnak? Tasnádi István legújabb kamarakomédiájában a szerelem és a barátság határvonalait vizsgálja – mindezt abszurditással és finom iróniával fűszerezve. A darabban a mindennapok kis konfliktusai lassan mélyebb kérdésekké sűrűsödnek: hogyan lehet egymás mellett élni eltérő világnézetekkel? Mit jelent az elfogadás egy olyan országban, ahol a csend gyakran hangosabb, mint a szó? Scherer Péter rendezésében a skandináv minimalizmus találkozik a magyar nyughatatlansággal. A Norvégminta lassan hömpölygő, mégis rendkívül szórakoztató színpadi élmény, ahol minden mondat alatt ott remeg a kérdés: vajon mi is elférünk-e ebben a rend mintázta világban? Nagyon skandináv, nagyon mai és nagyon humoros. És közben nagyon is rólunk szól.

Az előadást 16 éven felülieknek ajánljuk!

Anika: Jankovics Anna

Jens: Kovács Lehel

Ottmar: Katona László

díszlettervező: Pirityi Emese

jelmeztervező: Pirityi Emese

dramaturg: Gyulay Eszter

zeneszerző: Marton Róbert

hangszerelés: Jakobicz Eszter

ügyelő: Stolz Dávid

rendezőasszisztens: Szőnyi Franciska

rendező: Scherer Péter †

Külön köszönet Krisztik Csabának.

www.szkene.hu • 1111 Bp. Műegyetem rkp. 3. K épület 2. emelet

BME-s diákkal 50% kedvezmény • Kultkredit elfogadóhely

Az októberi feladványunk megfejtői között kisorsolunk két darab színházjegyet az

október 6-ai Norvégminta című darabra. A nyereményt a SZKÉNÉ ajánlotta fel.

Ha szeretnél részt venni a sorsoláson, kövess be minket
a @bmepresszo-n, és küld el oda üzenetben a megfejtést október 2-ig.

A nyertest október 3-án értesítjük a nyeremény átvételéről.

	GYÜ- MÖLCS	NŐI NÉV	EMMA ELEJE!	KÉSZ- PÉNZ	MESTER- SÉGES INTELLI- GENCIA	SZOM- SZEDŐS ORSZÁG	RIBO- NUKLE- INSÁV	ÁRAME- RÖSSÉG JELE	ERIKA BECÉZVE	RÁTÁ- MAD	
DÍSZ- LÁMPA								KÖZSÉG			
MILI- MÉTER				HAZA	...MES- TER ----- FILM- SZÍNHÁZ			MENYASZ- SZONY ----- PATÁS ÁLLAT			
DUPLÁN A ----- SZ. NÉVMÁS			NOMÁD KÖZEPE ----- HAMIS SZÖRZET				LITER ----- MTK- BAN VAN!		OLD- TIMER		
	RÁTÁ- MADÓ ----- LITER								TILTÓ SZÓCSKA ----- FIGYEL		
								INTÉZ KÖZEPE! ----- JOULE			
EL- SZUNY- NYAD	EZZÉ- ----- PÁRAT- LAN AUTÓ	ÜDVÖZ- LES ----- CÉGFOR- MA					CSODÁL- KOZÓ SZÓ ----- LEKVÁR			SUGÁR JELE ----- KERESZT- BE TEVŐ	
ÁTCÍM- KÉZ ----- ÉRTÉKE					HÁZIÁL- LAT OTTHO- NA	ÍJ FELE! ----- NÉMA SZÍV		KARZAT HÁTUL- JA! ----- -TOLI			
									GYÜ- MÖLCSI- TAL ----- MÉTER		
	TANKÖR- RÓV. ----- ZOLTÁN BECÉZVE			NÉMA KÉZ ----- TAGADÓ SZÓCSKA			ÍZEK..... SZEREL- MEK ----- NYÚJTÓ				
		KÉZI SZER- SZÁMMAL ----- -RA PÁRJA							ÁBEL MAGÁN HANGZÓI ----- KARÁM		
NÉVELŐ ----- GYÜMÖL- CSÓT PUHÍT						TELE- PÜLÉS NEVE					
	ELMÉ- BEN VAN!					RÉGI		PATÁS ÁLLAT			

ÚJSÁGÍRÓ KÉPZÉS

A MŰHELY MAGAZINNÁL

a képzés legjobbjai
munkalehetőséget
kapnak a Műhely
újságnál!

SZERDÁNKÉNT
18 ÓRÁTÓL

BME K ÉPÜLETBEN

INGYENES
KÉPZÉS BME-
HALLGATÓKNAK!

ÍRÁSKÉSZSÉG-
FEJLESZTÉS

SOCIAL MEDIA
VIDEÓGYÁRTÁS

INTERJÚKÉSZÍTÉSI
TRÜKKÖK

JELENTKEZÉS: muhely@bme.hu

határidő: OKTÓBER 8.

MŰEGYETEMI
ÁLLÁSBÖRZE
2026. október 6-7.

60.

MŰEGYETEMI ÁLLÁSBÖRZE

30 éve a hallgatókért

KARRIERÉPÍTÉS | GYAKORNOKI LEHETŐSÉGEK |
ÁLLÁSOK | NETWORKING | SZAKMAI KAPCSOLATOK

október 6-7.

BME K ÉS
Q ÉPÜLET

muegyetemiallasborze.hu

[muegyetemiallasborze](https://www.instagram.com/muegyetemiallasborze)

[Műegyetemi Állásbörze](https://www.facebook.com/MuegyetemiAllasborze)

[Műegyetemi Hallgatói Kft.](https://www.linkedin.com/company/muegyetemi-hallgatoi-kft)

